

Mažo miestelio biblioteka

Būdama paauglė, abejodavau,
ar visos šios knygos dar turi
kokią nors prasmę.

Šioje beviltiškoje dykynėje,
kur viskas geliančiai provincialu;
statistinis praivis panašus
į dvasiškai kontūzytą Antrojo
pasaulinio veteraną.

Sovietiniai abejotinų klasikų raštai,
priplėkusios blokadinės brošiūros; visa kas,
nors tvarkingai sudėliota lentynose,
atrodo kaip mirusiųjų sąvartynas.

Bibliotekininkės griežtos: daugiau
draudimų, negu vilionių
į žinojimo palaimą.

Jeigu vaikas, tai moralizuoja,
jeigu įtakingas vyras ar poniutė, lankstosi.

Nebeaišku, ar iš knygų tebesimeldžiama,
ar jos dar pajėgios ką gero pranešti,
ar nuo jų apskritai nors kiek tobulėji –
kaip ramiais, nepretenzingais
pradinės mokyklos laikais.

Juk suaugus jos atrodys esminės,
nepaisant muštynių tarp lentynų,
nemalonių replikų, pravardžių,
brutalaus tyčiojimosi.

Gali būti, kad skaitantieji (jeigu tokių dar atsiras)
jau nesugebės jų suprasti, ir jos
liks vienos sau, nejudinamos,
niekam nereikalingos.

Kol kada nors miestelio keistuolis
išsitrauks *Pasaką apie narsią Vilniaus mergele*
ir meiliai paglostys.

Turgaus aikštė

Susijusi su gėdingiausiomis situacijomis;
vaikystėje pardavinėjau gėles.

Apkalbomis, užgauliojimais, replikomis –
„Susiraukus, kodėl ji negali šypsotis?“

Nėra maloni, nesižemina, nepataikauja –
tikrai mano paauglystės portretas.

Vertinantys žvilgsniai, prekijų kova dėl pirkėjų –
šūksniai, vilionės – kaip visa tai atgrasu.

„Ir tau ne gėda?“ – bendraamžės klausimas.
Ne, jaučiuosi padedanti šeimai.

Juk pardavinėju gėles, taurius sutvėrimus,
ne kokius menkaverčius pašvitus.

Kardeliai ir astramerijos, sausuolės –
tiesą sakant, jūs jų neverti, jos ne jūsų nosiai.

Prieš Vėlines – chrizantemos, visokių rūšių;
nuobodus laikas, kurį tekdavo prastumti

svajojant, kaip po to prisipirksi kokių nors niekų –
dėvėtų skudurų, kasečių, išloši dykinėjimo.

Sutrūniję prekystaliai, ant jų visoks šlamštas –
piniginės, plastmasinės segės į plaukus,

prieskoniai, vyšnių kauliukų esencijos tortams,
kramtomoji guma su komiksų popieriukais.

Kvailos šnekos, blevyzgojimas, pigus erosas –
stabiliausia prekybinių mainų valiuta.

Gorilų keiksmazodžiai: „Jau pisamo amžiaus?“
Nežinau labiau žeminančio auklėjimo.

Jūsų lytis man taps blogio sinonimu –
panieka kris ant visos giminės.

Atsižadu bet ko bendra su bet kuriuo iš jūsų –
ir su vyrais, ir su moterimis, ir su vaikais,
išmokusiais nuolankumo mimezės.

Fantazuodavau, kad į aikštę suplūsta
neužmatoma banda kiaulių, gal net apsėstu,
kaip Evangelijoje: ir suėda jus it
perlus iš storžievių moliuskų.

Čia tiek daug buvo atėjusių savęs parodyti –
visi jie praėjo, nesusidomėjau nė vienu.